

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/78/2016
Identifikačné číslo spisu: 7015201176
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7015201176.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a z členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci navrhovateľa: Mgr. O. A., narodenej X. V. XXXX, s bydliskom S. XX, Q. 01 O. proti odporcovi: Y. právnej pomoci, Kancelária Humenné, so sídlom Lipová 1, 066 01 Humenné, o preskúmanie rozhodnutia Centra právnej pomoci, Kancelária Humenné, z 11. septembra 2015, sp. zn. 9437/2015-KaHE, r. z. 56295/2015, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 5. apríla 2016, č.k. 2Sp 47/2015-18, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 5. apríla 2016, č.k. 2Sp 47/2015-18, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke súd náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej v texte len „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 5. apríla 2016, č.k. 2Sp 47/2015-18 (ďalej v texte len „odvolaním napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie prvoinštančného súdu“) podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil rozhodnutie Centra právnej pomoci, Kancelária Humenné, z 11. septembra 2015, sp.zn. 9437/2015-KaHE, r. z. 56295/2015 (ďalej v texte len „rozhodnutie odporcu“), ktorým odporca nepriznal navrhovateľke podľa zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „zákon č. 327/2005 Z.z.“) nárok na poskytnutie právnej pomoci z dôvodu, že vo veci, s ktorou sa navrhovateľka obrátila na odporcu, nebola vylúčená zrejma bezúspešnosť sporu. Navrhovateľke právo na náhradu trov súdneho konania nepriznal a zaviazal ju k zaplateniu súdneho poplatku v sume 35,- eur.

Odporca nevyhovel odvolaniu navrhovateľky a postúpil opravný prostriedok spolu so spisom

prvoinštančnému súdu na rozhodnutie. Navrhoval, aby prvoinštančný súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Prvoinštančný súd v konaní podľa § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku preskúmal rozhodnutie odporcu, oboznámil sa s administratívnym spisom a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

V preskúmvanej veci podľa prvoinštančného súdu navrhovateľka žiadala o poskytnutie právnej pomoci pri napísaní sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky a zastupovanie v konaní pred týmto súdom. Navrhovateľka tvrdila, že rozhodnutiami súdov všetkých stupňov v jej pracovnoprávnom spore boli porušené jej základné práva a slobody, a tiež ani iné štátne orgány - prokuratúra všetkých stupňov a polícia nepreverili jej dôkazy, ktoré odignorovali.

Zo spisu prvoinštančný súd zistil, že Rozsudkom Okresného súdu Michalovce z 23. marca 2006, sp.zn. 9C 167/2004 (ďalej v texte len „predmetné rozhodnutie okresného súdu“) bola žaloba navrhovateľky o neplatnosť skončenia pracovného pomeru zamietnutá. Krajský v Košiciach Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 18. októbra 2007,

sp.zn. 2Co 290/2006 (ďalej v texte len „predmetné rozhodnutie krajského súdu“) vo výroku o vyslovení neplatnosti skončenia pracovného pomeru predmetné rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 3. decembra 2007. Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. augusta 2008, sp.zn. 5Cdo 21/2008 odmietol dovolanie navrhovateľky proti predmetnému rozhodnutiu krajského súdu ako neprípustné. Rovnako aj navrhovateľkin podnet Krajskej prokuratúre v Košiciach na podanie mimoriadneho dovolania proti predmetnému rozhodnutiu okresného súdu a predmetnému rozhodnutiu krajského súdu bol odložený, pretože uplynula lehota na podanie mimoriadneho dovolania. Opakovaným podnetom navrhovateľky sa zaoberala Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ktorá listom z 20. mája 2013, č. VI/2Pz439/13-5 opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania odložila. Rovnako aj konanie o oznámeniach navrhovateľky o podozrení z trestných činov podvodu boli ukončené v roku 2012 a 2013. Navrhovateľka podala ústavnú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky v roku 2013, a toto podanie bolo oznámením Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. marca 2014 odložené z dôvodu, že nespĺňalo zákonom požadované náležitosti.

Podľa prvoinštančného súdu z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky jednoznačne vyplýva, že nedodržanie lehoty dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, je zákonným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty je možnosť odpustenia zmeškania tejto lehoty vylúčená.

Na základe uvedeného prvoinštančný súd považoval záver odporcu, podľa ktorého, aj keby navrhovateľka naplnila všetky požiadavky zákona na formu a obsah sťažnosti podľa § 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, lehota na podanie sťažnosti už navrhovateľke márne uplynula, s poukazom na právoplatnosť súdnych rozhodnutí a časové obdobie, v ktorom jej boli doručované ďalšie namietané rozhodnutia a oznámené opatrenia iných štátnych orgánov.

Vo veci, s ktorou sa navrhovateľka obrátila so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci na odporcu, nebola vylúčená zrejma bezúspešnosť sporu, a preto nebola splnená jedna z podmienok pre vznik nároku na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ktoré sú uvedené v § 6 ods. 1 písm. a/ až c/ zákona č. 327/2005 Z.z.. Odporca preto podľa názoru prvoinštančného súdu rozhodol v súlade s týmto zákonom, keď navrhovateľke nepriznal nárok na poskytnutie právnej pomoci. Vzhľadom na to, že prvoinštančný súd považoval rozhodnutie odporcu za súladné so zákonom, podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ho potvrdil. Navrhovateľku zaviazal na zaplatenie súdneho poplatku vo výške

35,- eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia prvoinštančného súdu, pretože bola v konaní neúspešná.

II.

Navrhovateľka podala v zákonnej lehote proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 5. apríla 2016, č.k. 2Sp 47/2015-18, odvolanie (ďalej v texte len „podané odvolanie“), v ktorom sa domáhala nasledovného:

- overenia dôkazov a ich porovnania s platnými zákonmi viažucimi sa k jej sporu,
- spisania žaloby na Ústavný súd Slovenskej republiky voči štátu v rámci zákona č. 591/2003 Z.z. na základe dôkazov a zákonov, ktoré uviedla a priložila,
- anulovania predmetného rozhodnutia okresného súdu,
- potrestania tých, ktorí spôsobili škodu štátu i jej nezákonným spôsobom.

Navrhovateľka sa ďalej na základe základných práv a slobôd článku 35 až 43 a článku 46 až 50 Ústavy Slovenskej republiky domáhala:

- ušlej mzdy z roku 2002/2003, 30 % je úväzku vrátane platových postupov,
- 100 % ušlej mzdy vrátane platových postupov od nezákonného ukončenia pracovného pomeru ku dňu ukončenia súdneho sporu,
- úrokov na ušlej mzde,
- preplatenia ukradnutého odstupného všetkým prepusteným zamestnancom,
- preplatenia poštovného a cestovného pri vybavovaní sporu,
- zaplatenia psychickej a spoločenskej ujmy z ukradnutia ľudskej dôstojnosti, lebo okrem toho, že stratila akékoľvek sociálne kontakty a vieru v ľudí, jej deťom sa vysmievali iné.

Ďalej na základe Ústavy Slovenskej republiky sa navrhovateľka domáhala práv a slobôd, ktoré sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné. Tieto jej práva boli podľa nej porušené:

- ochrana pred svojvoľným prepúšťaním a diskrimináciou,
- právo domáhať sa práva pred nezávislým, nestranným súdom zákonným spôsobom,
- právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu,
- právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Navrhovateľka podané odvolanie odôvodnila nasledovne:

- celé konanie bolo podvodné a nezákonné,
- boli odignorované platné zákony a dôkazy súvisiace s prejednávanou problematikou na Okresnom súde v Michalovciach a len z predmetného rozhodnutia okresného súdu vychádzali stanoviská ďalších súdov, polície i prokuratúry,
- kontrolné orgány štátnej správy rovnako odignorovali jej sťažnosti pred súdnym procesom - absolútne sa nimi nezaoberali,
- Okresný súd v Michalovciach zámerne odignoroval skutkový stav veci, nevykonal zistenia predložených dôkazov, nezaoberal sa nimi, nevyjadril sa k nim.

V podanom odvolaní ďalej navrhovateľka uviedla, že odporcovi aj Krajskému súdu Košice poskytla všetky dôkazy, aby mohli objektívne posúdiť prečo sa dožaduje anulovania predmetného rozhodnutia okresného súdu a prečo sa dovoľáva žalovať štát na základe zákona č. 591/2003 Z.z.. Podľa navrhovateľky obidve inštitúcie odignorovali všetky skutočnosti, ktoré robia predmetné rozhodnutie okresného súdu neplatným. Ďalej poznamenala, že podané odvolanie smeruje voči všetkým kontrolným, súdnym i policajným orgánom, voči rozhodnutiam prokuratúry, mlčaniu, v globále voči štátu. Taktiež podľa slov navrhovateľky smeruje voči Krajskému súdu Košice, sudkyni krajského súdu, ktorá vydala odvolaním napadnuté rozhodnutie, a ktorá sa pridala k stanovisku odporcu, neprehodnotila dôkazový materiál poskytnutý vo všetkých uvádzaných korešpondenciách a dôkazoch.

Ďalej navrhovateľka v podanom odvolaní uviedla, že žiaden z predložených dôkazov, ktoré roztriedila a farebne vyznačila podvody, tieto subjekty neriešili. Navrhovateľka napáda preto predmetné rozhodnutie okresného súdu v celom rozsahu, nakoľko do posudzovaných skutočností boli vybraté iba nepodstatné a spracované tak, aby zamietnutie umožnili. Navrhovateľka ho preto považuje za súčasť podvodu v celom jej procese voči politickým zlodejom a ich dosadeným prísluhovačom - dvom primátorom a dvom riaditeľom. Tí sa podľa názoru navrhovateľky pridali ku všetkým súdom v Slovenskej republike, všetkým stupňom prokuratúry a polície v tom zmysle, že odignorovali trestné skutočnosti a nezákonnosti v súvislosti s jej prepustením. Odvolávali sa vzájomne na zápisy vychádzajúce vždy z Okresného súdu v Michalovciach. Na polícii navrhovateľka podala samostatné trestné oznámenie o

podvodoch na L. vyplývajúce z nepodpísaných štruktúr školy a o okrádani prepúšťaných zamestnancov z organizačných dôvodov o dva až tri mesačné platy. Polícia podľa navrhovateľky nič z toho neriešila. Odvolávali sa na rozhodnutie Okresného súdu v Michalovciach. Prokuratúra rovnako. V zápisoch sudkyne krajského súdu, ktorá vydala odvolaním napadnuté rozhodnutie sa to volá nesprávne rozhodnutie, vady, nesprávne skutkové zistenia.

Podľa navrhovateľky jej v školskom roku 2002/2003 bolo diskriminačne ukradnutých 30 % úväzku (6 vyučovacích hodín) popri existencii 13, 15 a 22 nadpočetných hodinách, preplácaných klientelisticky 150 %-ným ohodnotením tým vyučujúcim, ktorí nemali podľa svojej aprobácie čo učiť. Navrhovateľka svoje hodiny mohla odučiť 100 % ohodnotením v rámci svojho riadneho úväzku každým z predmetov. Hovorí o 13, 15 a 22 nadpočetných hodinách, lebo z rôznych priložených dôkazov ich rôzne vyplýva a len odborník môže zistiť, koľko ich vlastne bolo. 13 uvádza inšpekčná správa, 15 riaditeľka na tabuli oznamov, 22 uvádzajú neodsúhlasené a nepodpísané štruktúry školy za školský rok 2002/2003. Podľa slov navrhovateľky sa toto asi nezdalo dostatočne diskriminačné ani podvodné sudkyňi krajského súdu, ktorá vydala odvolaním napadnuté rozhodnutie, rovnako ako všetkým právnikom. Tento základný podvod opomenula podľa navrhovateľky sudkyňa krajského súdu, ktorá vydala odvolaním napadnuté rozhodnutie na strane 2 odstavec 4, podala ho „vhodným spôsobom“. Ďalej podľa navrhovateľky sudkyňa krajského súdu, ktorá vydala odvolaním napadnuté rozhodnutie „zabudla“ spomenúť a zaujať stanovisko k otázke odstúpného, čo navrhovateľka žiadala v žalobe, aby jej odvolanie bolo nebudaj úspešné. „Zabudla“ tiež, že štruktúry školy za tri roky, predložené ako dôkaz na Okresnom súde v Michalovciach sú súčasťou dôkazového materiálu k ekonomickým podvodom a okrádaniu zo strany primátorov. Všetky tri sú nepodpísané a neodsúhlasené primátorom. „Zabudla“ sa tiež vyjadriť k rôznym počtom prepúšťaných osôb na rôznych dôkazových dokumentoch. Nehovorilo jej nič ani to, že výpovede svedkov zo zápisnice Okresného súdu v Michalovciach potvrdzujú podvod. Sudkyňa krajského súdu, ktorá vydala odvolaním napadnuté rozhodnutie, urobila rovnako, ako Okresný súd v Michalovciach. Nezisťovala, neoverovala a nevyjadrila sa ku žiadnym dôkazom a do odvolaním napadnutého rozhodnutia vyberala len to, čo neohrozi primátorov, zlodějov.

Ďalej navrhovateľka v podanom odvolaní uviedla, že čo nebolo preriešené, nemôže byť premlčané a časový termín, ktorý nestihla, a pre ktorý považuje odvolaním napadnuté rozhodnutie za nezákonné a neplatné spočíva podľa navrhovateľky v nasledovnom. Navrhovateľka bola prepustená z organizačných dôvodov, ale Okresný súd v Michalovciach tieto dôvody ani slovom neriešil. Organizačné dôvody podľa zákona č. 596/2003 Z.z. musí potvrdiť a odsúhlasiť zriaďovateľ. Tu je celá podstata podvodu, ktorý podporujú všetky kontrolné orgány štátu, len aby sa zriaďovateľovi neskrivil ani vlas na hlavu. Organizačné dôvody sa na navrhovateľku podľa jej vyjadrenia v žiadnom prípade nevzťahovali, lebo má aprobáciu jazyk slovenský a dejepis a každým z týchto predmetov mohla naplniť celý svoj úväzok. Je jasné, že to neriešila ani rada školy.

Podľa navrhovateľky k týmto podvodom a okrádaniám, ktoré na Okresnom súde v Michalovciach neboli ani slovom zmienené, sudca sám pridal ďalší podvod - po 5 rokoch čakania na jedinom jednaní pojednával s neexistujúcim odborovým zväzom, aj keď navrhovateľka ako dôkaz predložila súdu kolektívnu zmluvu, overenú notárom a nepodpísanú predsedom OZ na pracovisku a predsedníčkou okresného odborového zväzu. Sudca podľa vyjadrenia navrhovateľky jedine z vypočúvania členov odborového zväzu a vedenia školy vyvodil rozhodnutie. Kolektívna zmluva OZ, ktorá má visieť na verejnom mieste, bola len u riaditeľky školy. Výpovede svedkov rovnako potvrdzujú podvod. Predsedníčka rady školy je manželkou predsedu OZ - konflikt záujmov.

V podanom odvolaní ďalej navrhovateľka uviedla, že sudca okresného súdu absolútne neriešil otázku odstúpného, o čo žiadala v žalobe. Najpodstatnejším podvodom sudcu však bolo to, že odignoroval skutočnosť, že štruktúry školy - dokumenty, na ktorých sú záväzné počty učiteľov v jednotlivých triedach, ktoré musí pre každý rok odsúhlasiť zriaďovateľ - primátor, podpísané ani odsúhlasené neboli. Na Okresnom súde v Michalovciach sú podľa navrhovateľky kópie za tri roky a z nich vyplývajú všetky ekonomické podvody, o čom svedčia aj počty prepúšťaných ľudí. Skutočných prepúšťaných bolo viac.

Navrhovateľka v podanom odvolaní opätovne zdôraznila, že čo nebolo preriešené, nemôže byť premlčané. Bolo jej teda podľa nej upreté právo na spravodlivý, nezávislý a nestranný súdny proces. Jej proces bol len súdnou kamuflážou. Každému právnikovi musí byť jasné, že ak nie sú splnené zákonné podmienky pre prepúšťanie, celé prepúšťanie ako také je neplatné, nezákonné, podvodné.

Podvodné bolo podľa slov navrhovateľky zasadnutie krajského odvolacieho súdu, kde namiesto senátu zasadali dvaja sudcovia a žena (tretia osoba) bola dopísaná iba v zápisnici. Jej advokát nevzniesol žiadnu námietku, len za dverami po skončení jednania zahlásil: „Škandalózne!“ A to bolo všetko. Pred pojednávaním ju pritom vyzýval, aby sa vyjadrovala. Sám zo seba dostal iba dve vety, ktoré trikrát v obmenách zopakoval. Diskriminačne sa zachoval aj sudca Krajského súdu v Košiciach, keď navrhovateľku na požiadanie nepripustil k slovu, len aby sa čosi neriešilo. Celé jednanie bolo skončené za 3 minúty.

Navrhovateľka ďalej v podanom odvolaní uviedla, že za 30 rokov práce v školstve, z toho 20 rokov na L. bola ako osamelá živiťka rodiny (dvoch študujúcich detí), 50 ročná (diskriminovaná aj s ohľadom na vek), bez jediného problému na pracovisku počas celého pôsobenia vyhodенá na ulicu ako pes, bez koruny odstupného, odchodného. Na požiadanie jej nemohli dať ani odstupné, lebo premeškala termín.

Navrhovateľka na záver dodala, že súdiť sa nechcela a na všetky dané skutočnosti upozorňovala kontrolné orgány štátu. Podľa navrhovateľky zlyhali jej advokáti, súdy všetkých stupňov, polícia všetkých stupňov, prokuratúra všetkých stupňov. I keď každému z nich zo zákona vyplýva chrániť obecný majetok, hlásiť jeho mrhanie a rozkrádanie. Za 15 rokov dodnes sa tak nestalo. Preto navrhovateľka podľa jej vyjadrenia žaluje štát a pýta sa komu je to treba hlásiť. Z inšpektorátu práce sa v stanovisku hovorí, že to musí riešiť súd. Toto malo byť riešené podľa vyjadrenia navrhovateľky ako najzákladanejšie. Tu sa však jedná aj o okradanie jednotlivcov, zamestnancov. Čo je úlohou polície a prokuratúry? Prepisovať rozhodnutia okresného súdu? Z oboch nepodpísaných dokumentov, kolektívnej zmluvy i štruktúr školy vyplývajú ekonomické podvody a celý súdny proces je len ich kamuflážou. Ak teda nie sú splnené zákonné predpoklady prepúšťania, celé prepúšťanie je neplatné, nezákonné, podvodné. Ďalej navrhovateľka tvrdila, že nemusí mať právnické vzdelanie, aby vedela takú triviálnu vec, že keď zmluvy nie sú podpísané, dohoda neplatí. Navrhovateľka ďalej žiadala, aby ju orgány prestali presviedčať o tom, že nejaké termíny sú dôležitejšie ako neplatnosť rozsudku. Jej advokáti boli súčasťou podvodu, a tak ani žiadne termíny stihnúť nemohla. Výriešenie podvodu má prednosť pred každým termínom.

III.

K podanému odvolaniu sa vyjadril listom spísaným 12. júla 2016 odporca a uviedol, že po preštudovaní obsahu podaného odvolania má za to, že prvoinštančný súd rozhodol správne, rozhodnutie bolo vydané na základe zisteného skutkového stavu a v súlade so zákonom. Podané odvolanie považoval odporca za neopodstatnené a navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 5. apríla 2016, č. k. 2Sp 47/2015-18, potvrdil.

IV.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v žalobcom podanom odvolaní podľa § 212 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk) a dospel pri aplikácii § 250ja ods. 3 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku k záveru, že navrhovateľkou podané odvolanie nie je dôvodné a preto rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 5. apríla 2, č.k. 2Sp 47/2015-18, potvrdil.

V podanom odvolaní navrhovateľka poukazovala, že súdu poskytla všetky dôkazy, na základe ktorých žiada anulovať predmetné rozhodnutie okresného súdu a predmetné rozhodnutie krajského súdu, ktorými preukazuje porušenie zákona a jej práv, v súvislosti s konaním vo veci skončenia pracovného pomeru z organizačných dôvodov a ňou uplatnených mzdových nárokov. Zdôraznila, že Okresný súd Michalovce v uvedených veciach konal s neexistujúcim odborovým zväzom, neriešil otázky odstúpného, ignoroval skutočnosť, že dokumenty školy, na ktorých sú záväzné počty učiteľov v jednotlivých triedach, musí každý rok odsúhlasovať ich zriaďovateľ, ignoroval výpovede svedkov, poukazovala na pochybenia právnych zástupcov navrhovateľky, ktorí ju v uvedených konaniach zastupovali. Tvrdila, že napriek tomu, že v preskúmanom konaní tieto skutočnosti preukázala, jej odvolaniu nebolo vyhovené, keď prvoinštančný súd nezisťoval, nepreveroval a nevyjadroval sa ku žiadnym dôkazom.

Z obsahu administratívneho spisu mal odvolací súd preukázané, že navrhovateľka 28. júla 2015 požiadala odporcu vo veci označenej ako „Podvodná výpoveď z pracovného pomeru a podpora podvodu zo strany všetkých stupňov súdov, mnou platených advokátov, polície, prokuratúry" o priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci v konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 9C 167/2004. Následne 18. augusta 2015 žiadosť doplnila tak, že žiada o poskytnutie právnej pomoci vo veci spisovania sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky a právne zastúpenie v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. Pred Ústavným súdom Slovenskej republiky chcela navrhovateľka namietat porušenie jej práv, vyplývajúcich z konania vedeného na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 9C 167/2004 vo veci neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, ktorá jej bola doručená a uplatnených mzdových nárokov v spojení s konaním odvolacieho súdu v uvedenej veci - Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp.zn. 2Co 290/2006, v ktorom bol rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 18. októbra 2007 potvrdený Rozsudok Okresného súdu Michalovce z 23. marca 2006, ktorým bol návrh navrhovateľky na určenie neplatnosti výpovede a uplatnených mzdových nárokov zamietnutý. V dovolacom konaní vo vzťahu k uvedeným rozhodnutiam rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. augusta 2008, sp.zn. 5Cdo 21/2008 dovolanie navrhovateľky odmietol.

S poukazom na § 53 ods. 3 prvá veta zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky zmeškanie uvedenej lehoty nie je možné odpustiť (IV. ÚS 28/02 Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok strana 953, IV. ÚS 96/02 Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok strana 1 013). Vzhľadom na právoplatnosť predmetného rozhodnutia okresného súdu a predmetného rozhodnutia krajského súdu vo veciach žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, neplatnosť výpovede danej navrhovateľke a mzdových nárokov, ako aj rozhodnutia dovolacieho súdu, odvolací súd zhodne s názorom prvoinštančného súdu konštatuje, že podanie ústavnej sťažnosti voči uvedeným rozhodnutiam súdov v roku 2015 by bolo neúspešné, nakoľko navrhovateľka zmeškala zákonnú lehotu na včasné podanie ústavnej sťažnosti.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením veci prvoinštančným súdom a dôvodmi uvedenými v rozhodnutí odporcu a konštatuje, že vo veci navrhovateľky nebola splnená jedna z kumulatívnych podmienok pre priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci vymedzená v § 6 zákona č. 327/2005 Z.z., keď navrhovateľka v konaní nepreukázala splnenie podmienky podľa § 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/2005 Z.z..

Odvolací súd nezistil pochybenie v postupe krajského súdu a porušenie práva navrhovateľky na spravodlivý súdny proces.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu.

Námietka navrhovateľky, že došlo k porušeniu jej základného práva na spravodlivý súdny proces súvisí s navrhovateľkiným tvrdením o porušení jej práv na spravodlivý súdny proces v súvislosti s konaním vo veci neplatnosti skončenia pracovného pomeru a súvisiacich mzdových nárokov. Odvolací súd nezistil pochybenie v postupe prvoinštančného súdu, mal za to, že odvolaním napadnuté rozhodnutie zodpovedá zákonným atribútom vymedzeným v ustanovení § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keď prvoinštančný súd v napadnutom rozhodnutí stručne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti mal za preukázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval a posúdil zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Odvolaním napadnuté rozhodnutie je podľa odvolacieho súdu súladné so zákonom, s jeho dôvodmi sa odvolací súd plne stotožňuje a na ne v celom rozsahu poukazuje.

Záverom odvolací súd zdôrazňuje, že prvoinštančný súd mal právomoc preskúmať zákonnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, teda vyhodnotiť, či odporca v súlade so zákonom rozhodol, keď navrhovateľke nárok na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti postupom podľa zákona č. 327/2005 Z.z. nepriznal. Z tohto dôvodu prvoinštančný súd nemal právomoc vyhodnocovať, tak ako žiadala v podanom odvolaní navrhovateľka, dôvodnosť a relevantnosť dôkazných prostriedkov, ktoré produkovala konaní.

Odvolací súd musí vo veci podaného odvolania navrhovateľky konštatovať, že prvoinštančný súd nepochybil, keď nezisťoval, neoveroval a nevyjadroval sa ku žiadnym dôkazom, ktoré v konaní predložila navrhovateľka, teda dôkazom, ktoré sa týkajú veci, ktorá bola predmetom iných súdnych konaní, a nie súdneho prieskumu vedeného na Krajskom súde v Košiciach v konaní pod sp.zn. 2Sp 47/2015. Nie je možné vyhovieť ani návrhu navrhovateľky, ktorá žiadala anulovať predmetné rozhodnutie okresného súdu, potrestania tých, ktorí spôsobili škodu štátu i jej nezákonným spôsobom, ako aj:

- ušlej mzdy z roku 2002/2003, 30 % je úväzku vrátane platových postupov,
- 100 % ušlej mzdy vrátane platových postupov od nezákonného ukončenia pracovného pomeru ku dňu ukončenia súdneho sporu,
- úrokov na ušlej mzde,
- preplatenia ukradnutého odstupného všetkým prepusteným zamestnancom,
- preplatenia poštovného a cestovného pri vybavovaní sporu,
- zaplatenia psychickej a spoločenskej ujmy z ukradnutia ľudskej dôstojnosti.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd preskúmava aj zákonosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

V konaní podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku rozhoduje súd v rámci správneho súdnictva o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov (§ 250l ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Ak nie sú dané dôvody na odmietnutie podaného opravného prostriedku podľa § 250q Občianskeho súdneho poriadku môže prvostupňový súd rozhodnúť o podanom opravnom prostriedku iba tak, že preskúmané rozhodnutie potvrdí, alebo ho zruší a vec vráti na ďalšie konanie správneho orgánu (§ 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). V odvolacom konaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu môže potom odvolací súd rozhodnúť iba tak, že:

- potvrdí rozhodnutie prvostupňového súdu ako vecne správne (§ 250ja ods. 3 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku, § 219 Občianskeho súdneho poriadku),
- zmení rozhodnutie prvostupňového súdu tak, že zruší rozhodnutie odporcu a vráti mu vec na ďalšie konanie (§ 250ja ods. 3 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku),
- zruší rozhodnutie prvostupňového súdu (§ 250ja ods. 3 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku),
- zastaví odvolacie konanie (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku) alebo
- odmietne podané odvolanie (§ 218 Občianskeho súdneho poriadku).

Nebolo preto možné v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (v správnom súdnictve) vyššie uvedeným návrhom navrhovateľky vyhovieť.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 5. apríla 2016, č.k. 2Sp 47/2015-18 ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku potvrdil, stotožniac sa s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku), keď nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadnuť z úradnej povinnosti.

O náhrade odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a contrario v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Navrhovateľka v odvolacom konaní nemala úspech, preto jej právo na náhradu trov konania odvolací súd

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.